

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: kpt. Ing. H.H., nar. „X“, voják z povolání, bytem „X“**, zastoupena: JUDr. Jaroslav Suchý, advokát, se sídlem Smilova 366, Pardubice 530 02, proti **žalovanému: velitel Pozemních sil Armády České republiky**, adresa pro doručování: Sekce právní Ministerstva obrany, Odbor pro právní zastupování, poštovní přihrádka 154, Náměstí Svobody 471, 160 00 Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí velitele Pozemních sil Armády České republiky ze dne 9.2.2015, č.j. 101-3/2015-2170,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále v textu označena i jako „žalobce“) se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, a to personálního rozkazu velitele pozemních sil, vydaného podle ust. § 145a odst. 8 zák. č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném znění (dále v textu i jen „žalované rozhodnutí“ nebo „personální rozkaz“), jímž bylo zamítnuto odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí – Personální rozkaz velitele 14. pluku logistické podpory (dále jen „příslušný služební orgán“ nebo „rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně“) ze dne 28.11.2014, č.j. 333/44/2014-4854, kterým bylo rozhodnuto ve věci platu žalobkyně dle zák. č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, v platném znění a dle nařízení vlády č. 565/2006 Sb., o platových poměrech vojáků z povolání, v platném znění a podle dalších právních předpisů, přičemž mimo jiné tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně (personálním rozkazem ze dne 28.11.2014) byl žalobkyni přiznán osobní příplatek ve výši 4.500 Kč s účinností od 5.11.2014, a dále příplatek za vedení ve výši 1.200 Kč, rovněž s účinností od 5.11.2014. V žalobě uvedla žalobkyně v podstatě dva žalobní body. V prvním z nich namítla, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když není náležitě zdůvodněné a pouze odkazuje na obecné znění zákona. V druhém žalobním bodu žalobkyně zopakovala odvolací námitku, kterou uplatnila v odvolání proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (personálnímu rozkazu ze dne 28.11.2014), tj. že žalobkyně „*má za to, že ztráty na osobním příplatku a příplatku za vedení, měly být přiznány od okamžiku, kdy ji byly podány, tj. od 1.12.2013, nikoliv od 5.11.2014, jak bylo rozhodnutím – personálním rozkazem č. 333/44/2014 stanoveno.*“ Navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s uvedenou námitkou se vypořádal ve svém rozhodnutí, přičemž tuto argumentaci z žalovaného rozhodnutí zopakoval. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle ust. § 65 a násl., zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, a to v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s **odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro

prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. **Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.**“

Zároveň platí, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 12.11.2014, č.j. 6 As 54/2013-128).

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek a uplynutím zákonné lhůty, zánik odpovědnosti za správní delikt - srov. rozsudek NSS ze dne 18.9.2014, č.j. 9 As 33/2014, dále uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy

rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp. zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla od 1.12.2013 nově služebně zařazena na místo náčelníka skupiny realizace osobních výdajů ekonomického oddělení 14. pluku logistické podpory, velitelství pozemních sil, což se stalo Personálním rozkazem ředitele agentury Personalistiky AČR ze dne 28.11.2013, přičemž žalobkyni byl v souvislosti s tímto novým pracovním zařazením s účinností od 1.12.2013 stanoven i plat, a to Personálním rozkazem ze dne 1.12.2013, č.j. 11-21/2013-4854, kterým byl žalobkyni určen osobní příplatek ve výši 4.300 Kč a příplatek za vedení ve výši 500 Kč, přičemž toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného – personálním rozkazem ze dne 7.4.2014, č.j. 168-2/2014-2170. Tato obě rozhodnutí, tj. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – personální rozkaz ze dne 1.12.2013 a rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobkyně ze dne 7.4.2014 byly předmětem přezkumného řízení, přičemž opět tato rozhodnutí – personální rozkazy, byly rozhodnutím žalovaného ze dne 7.10.2014, č.j. 371-3/2014-2170, zrušeny, a věc byla vrácena příslušnému služebnímu orgánu prvního stupně k novému rozhodnutí. Ten v souladu s tímto rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení (dál jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2014 vydané v přezkumném řízení“) vydal již zmíněné rozhodnutí – personální rozkaz ze dne 28.11.2014, č.j. 333-44/2014-4854, kterým nově v souladu s výše uvedeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9.2.2015 vydaný v přezkumném řízení zvýšil žalobkyni osobní příplatek a příplatek za vedení (osobní příplatek byl stanoven ve výši 4.500 Kč a příplatek za vedení ve výši 1.200 Kč), přičemž tak **rozhodl s účinností od 5.11.2014**, čili přiznal osobní příplatek a příplatek za vedení od tohoto data, tj. od 5.11.2014. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí správního orgánu – personálnímu rozkazu ze dne 28.11.2014 odvolání, ve kterém uplatnila **stejnou věcnou námitku jako v žalobě, tj. tvrdila, že jí měl být přiznán osobní příplatek a příplatek za vedení již od 1.12.2013, nikoliv od 5.11.2014, jak bylo tímto rozhodnutím – personálním rozkazem stanoveno.** Z hlediska věcného posouzení této námitek žalobkyně uvedené v žalobě bylo nejprve nutné přezkoumat žalované rozhodnutí ve světle **první její námitek**, tj. že rozhodnutí žalovaného není přezkoumatelné. Tomu by tak mohlo být pouze v případě, když by se žalovaný věcně s odvoláním nezabýval, tj. neuvedl by v něm své úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a nebyla by v něm obsažena informace

o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí (srov. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění). Ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu, který zahrnuje tvrzení žalobkyně o existenci údajné vady rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti, krajský soud dospěl k závěru, že **tento žalobní bod je nedůvodný. Z odůvodnění žalovaného lze totiž seznat, že se žalovaný s odvolacími námitkami přezkoumatelným způsobem vypořádal, přičemž k věcné námitce žalobkyně uvedené v druhém žalobním bodu uvedl tento závěr:**

„Odvolací služební orgán dále přezkoumal ústřední odvolatelčinu námitku, spočívající v jejím nesouhlasu se stanovením výše osobního příplatku a příplatku za vedení s účinností od 5. listopadu 2014 tak, jak to provedl odvoláním napadený personální rozkaz. Rozhodnutí velitele Pozemních sil v přezkumném řízení vůči Personálnímu rozkazu, č.j. 168-2/2014-2170, a Personálnímu rozkazu velitele 14. pluku logistické podpory, č.j. 11-21/2013-4854, (č.j. 371-3/2014-2170) nabylo právní moci ke dni 5. listopadu 2014. Dle ust. § 99 odst. 3 správního řádu nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne jeho právní moci nebo předběžné vykonatelnosti za podmínky, že se zrušilo rozhodnutí, jímž bylo přiznáno právo. Personální rozkaz, č.j. 11-21/2013-4854, ze dne 1. prosince 2013 určil odvolatele plat, tj. přiznal jí právo na určitá peněžitá plnění. Dle úplného znění ust. § 99 odst. 3 správního řádu nebyl v odvolatelčině případě odůvodněn jiný postup ve věci. Zejména je nutné konstatovat, že obě přezkoumaná rozhodnutí nebyla vydána na základě nesprávných či neúplných údajů uvedených odvolatelkou. Příslušný služební orgán tím, že stanovil účinnost napadeného personálního rozkazu ke dni 5. listopadu 2014, plně vyhověl znění ust. § 99 odst. 3 správního řádu a navíc plně respektoval právní názor nadřízeného služebního orgánu, jenž byl v přezkumném řízení vysloven. Odvolací služební orgán tak považuje za bezpředmětnou výzvu k zaplacení částky 10.020 Kč a k zaplacení nákladů za zastupování ve správním řízení ve výši 7.200 Kč. Odvolací služební orgán není oprávněn při přezkumu odvoláním napadeného personálního rozkazu o tomto údajném nároku rozhodovat a meze jeho rozhodovací pravomoci jednoznačně určuje výrok tohoto personálního rozkazu v souladu s ust. § 145a odst. 8 zákona o vojácích z povolání.“

Tento závěr k uvedené věcné námitce obsažený v odůvodnění žalovaného rozhodnutí považuje soud za **zcela jasný, srozumitelný a plně přezkoumatelný. Žalobkyně však namísto toho, aby proti tomuto věcnému závěru žalovaného, který se vypořádal s uvedenou námitkou, uvedla v žalobě konkrétní skutkové a právní důvody, ze kterých považuje citovaný závěr žalovaného za nesprávný či nedostatečně podložený skutkovými zjištěními a podklady rozhodnutí, tak pouze tuto odvolací námitku v žalobě zopakovala.** Krajský soud však není další, třetí instancí ve správním řízení, který by byl oprávněn či povinen ex officio se opětovně zabývat odvolací námitkou uplatněnou v žalobě, když se s touto stejnou námitkou uvedenou v odvolání řádně, přezkoumatelným způsobem, zabýval odvolací správní orgán, tj. žalovaný v žalovaném rozhodnutí. Jak již soud výše uvedl, **uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání** (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8Afs 55/2005-74). Jak již výše krajský soud rovněž uvedl, není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a řádně neodůvodněné, když „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane“ (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 4As 3/2008-78). Krajský soud tedy nebyl povinen, a ani oprávněn,

přezkoumávat výše zmíněný jasný názor žalovaného týkající se této námitky, která byla stejným způsobem uplatněna jak v žalobě, tak i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tj. krajský soud nebyl povinen vyhledávat za žalobkyni konkrétní argumenty proti výše citovanému závěru žalovaného, který krajský soud nad rámec odůvodnění tohoto rozsudku navíc **považuje za zcela správný, přičemž k němu dodává pouze to, že novým rozhodnutím po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2014 vydaném v přezkumném řízení, byl povinen správní orgán prvního stupně respektovat platnou právní úpravu, která v ust. § 99 odst. 3 správního řádu stanoví, že pokud bylo zrušeno nebo změněno rozhodnutí, aniž bylo přiznáno právo a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci nebo v předběžné vykonatelnosti. Proto bylo nově rozhodnuto po vydání zmíněného rozhodnutí přezkumného řízení správně tak, že když rozhodnutím žalovaného ze dne 7.10.2014 vydaným v přezkumném řízení (které žalobkyně nenapadla žádným opravným prostředkem, a lze tedy vycházet ze zásady presumpce správnosti tohoto rozhodnutí) účinky tohoto rozhodnutí nastávají v souladu s § 99 odst. 3 správního řádu ode dne jeho právní moci, tj. že předchozí pravomocná rozhodnutí (výše zmíněné předchozí personální rozkazy) se ruší ke dni právní moci přezkumného řízení, tj. v daném případě se jednalo o datum nabytí právní moci 5.11.2014, tak v tomto novém rozhodnutí nebylo možné „přiznat“ žalobkyni osobní příplatek a příplatek za vedení takto nově stanovený od data předcházejícího datu nabytí právní moci rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení, tj. nikoliv od 1.12.2013, jak tvrdila žalobkyně v odvolání, a rovněž i v žalobě, ale až od data nabytí právní moci rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, tj. 5.11.2014.**

Krajský soud se tak plně ztotožnil s uvedeným závěrem žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. listopadu 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová